

Miloš Kubíček - scénář

1) Pan Kubíček je aktivní sportovec, který většinu svého času trávil s rodinou. Narodil se 4. října 1947 a dětství prožil se dvěma bratry a rodiči, kteří pracovali v teplárně. Na svá školní léta vzpomíná velmi rád.

(12:25 – 12:56)

„Támhle pod nádražím tam bydlela babička s dědou no a tam vedle byla cihelna a takovej starej něco jako...to nebyl smeták, tak se odváděly starý auta a tohleto. No a kluci, kterejm bylo osm, devět, deset jako pak nám. Když jsme se odstěhovali na nábreží do teplárenskejch domů, tak jsme po škole jen když to trochu šlo, hodili tašku a hurá k babičce ještě s kamarádama ze třídy. Jsme mohli do té cihelny a tam řídit.

2) Po základní škole se vydal na cestu mechanika jako jeho rodiče, i přesto, že chtěl být zahradníkem.

(1:20 - 1:55)

Když už jsem byl v deváté třídě, což vás čeká za rok, a když se rozhodovalo, kam půjdu, půjdeme, tak jsem chtěl jít na zahradníka. Paní učitelka, třídní, to i rodičům domlouvala, že to je něco pro mě... to není holka, to je kluk a potřebuje mít nějaké řemeslo. Rodiče dělali na teplárně a teplárna sháněla mechaniky, měřících přístrojů, tak mě poslali do ZPA, do Nové Paky, do učiliště a tam jsem se tři roky učil, takže mám jenom tohleto.

3) Rok 1968 zastihl pana Kubíčka na vojně v Táboře, kde byl řidičem tanku.

(08:59 - 09:27)

Já, protože jsem chtěl dělat něco u řemesla, u píky, tak jsem dělal v opravně, kde opravovali tanky, tankovou elektromechaniku. Když jsem poprvé do tohoto tanku vlez a jak jsem malej, tak jsem říkal: „Ha! Jak tady můžete být čtyři?!“ Ty tankisty většinou vybírali malý kluky. „Víš, jaký to je v zimě? To musíš mít rukavice. To dáš ruce tady na to železný a ony ti tam přimrznou, než to nastartuješ a než se to rozjede.

4) Atmosféra na vojně houstla při vlivu Sovětského svazu, což ovlivnilo i okolní morálku.

(07:50 - 08:23)

Ono armádě se to bralo jinak. To bylo takový...opravdu takový, jak bych to řek. Ne vzrušení, ale opravdu nebezpečný. Ti naši důstojníci, mluvílo se o tom, kdoví jaký to bude a teď to vypadalo na válku. Přišlo to tak, že to nakonec utichlo. Měsíc a půl jsme trnuli, jestli vůbec půjdeme domů, jak to bude a kdoví jak to s námi bude. Člověku moc nechutnalo jíst, když koukal na ty sovětský tanky všude.

5) V práci se dostal do konfliktu se svým kolegou, který ho málem stál vyhazov. Jeho Mistr věšel agitační plakáty, což se panu Kubíčkovu nelíbilo.

(44:01 - 44:13) + (44:36 - 44:58)

Tam seděli kluci a jedli v dílně a přišel a: „Co je? Pojd' mně pomoc“ a já:„Jirko, co blbneš? Co to věšíš za kraviny? Tomudle bude někdo věřit?“

On z těch štafliček slez a zařval na ty kluky ať jdou ven, z dílny. Jsem povídal aha, začíná být zle. „Pojd' sem!“ a rudej jako tamhleto značka, tak na mě začal řvát, že jestli chci...jestli můžu říct sprostější slovo, i s holou prdelej z teplárny, že mi to zařídí, a že to bude ještě dneska.

6) Setkání s panem Kubíčkem bylo velmi milé a přínosné. Dnešní generaci by vzkázal, aby se k sobě chovala slušně, poctivě a spravedlivě.

(50:10-50:30)

Já bych jim vzkázal, že je potřeba, aby se člověk choval jako slušnej člověk. Pokud má ty kamarády, aby se k nim choval jako kamarád, aby věděli, že je na něho spolehnutí, že je nikdy nepodrazí, je že je nebude pomlouvat. A že když oni budou potřebovat, tak někoho na koho se může obrátit, že jim pomůže.